

СОФИЙСКИ МАГЪОСНИЦИ 2
В СЪРЦЕТО НА СТРАНДЖА

© Мартин Колев, *автор*

© Исмаил Инджеоглу, *художник на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2018

ISBN: 978-954-28-2577-7

МАРТИН КОЛЕВ

СОФИЙСКИ
МАГЪОСНИЦИ 2
В СЪРЦЕТО НА СТРАНДЖА

 ciela

На баба Марина и дядо Пейо.

ПРОЛОГ

Караваната беше паркирана в двора на стара къща. Многобройни щурци огласяха лятната нощ и в двора се носеше миризма на прогнили круши. Изпод старата, посивяла каравана излизаше на талази тежък дим.

Нещо прошумоля в треволяка и разгони насекомите. Втурна се към караваната, все още невидимо в укритието на нощта. Рояк светулки се спусна към него и го освети – беше котарак, проскубан и черен. Разгони светулките с лапа и с един подскок влезе в караваната.

Просторната ѝ вътрешност би озадачила всеки случаен гост, но котаракът не беше такъв. Той побягна през сякаш безкрайния коридор – само приглушена, бледа светлина очертаваше маршрута му. Сви наляво, после надясно, за малко съвсем изчезна, сетне пак се появи... Накрая стигна до леко откrehнатата врата и се шмугна през нея.

Стаята също беше оскъдно осветена. Зад кръглата маса седеше стара жена с ярко червило и коса с цвят на патладжан. Котаракът скочи право в скута ѝ, а тя се прозина и рече:

– Къде ходиш? Стига си гонил светулките... Не знаеш ли, че имаме работа?

Върху черната покривка имаше дузина шарени свещи и тесте карти. Семейният протегна шия, огледа картите и измяука. Свещите осветиха дясното му око, на чието място зееше тъмна дупка.

– Така, така – промърмори жената и грабна картите. Разбърка ги чевръсто и протегна ръце над главата си. – Кажете сега какво трябва да знаем?

Разтвори ръце и картите се разпръснаха върху покривката, но подредбата им далеч не изглеждаше случайна. Нито една не падна на земята – повечето се събраха накуп, а няколко се наредиха право пред старицата. Тя промърмори и измъкна изпод шала си кожен вързоп. Бръкна вътре, взе щипка емфие и я смръкна шумно.

– Да видим сега кои са пазителите?

Картите се бяха наредили във форма на око – горен и долен клепач с една-единствена карта помежду им. Горните карти символизираха пазителите, затова старицата първо обърна тях.

– Вале пика... Мъж, силен магьосник. Постигнал е повече победи, отколкото сам смята. Дали до него няма да открием някоя дама, а?

Котаракът измяука въпросително и извърна поглед към втората карта. Стопанката му се усмихна победоносно.

– Познах, нали... ето я и неговата дама купа! Красива и амбициозна жена. Не е толкова силна, колкото валето, но не бива да я подценявам. Знае как да използва чара си, а умът ѝ е остър като бръснач. – Старицата понамести с ръце шарения шал и обърна третата карта. – А това е последният пазител... Дама

спатия. Тук изненади няма – умела учителка, възрастна жена. Отдавна не е в разцвета на силите си, ала все още стиска малко магия в кокалестите си пръсти.

Тя положи ръка върху картата, която стоеше в центъра, и я погали, сякаш се мъчеше да предусети тайната ѝ. След това се намръщи.

– Всичко се заплита около тая карта... Това ще да е нашият млад герой, нали тъй? Нека засега я оставим закрыта. – Отмести ръка от картата и се насочи към долния клепач на подредбата. – Тук има няколко марионетки, но всичките са задвижвани от ей тая карта, така наречения общ враг. Добре, де, за едни е враг, за други – приятел...

Старицата обърна картата и тихо се изкиска. Изображението беше на палячо, седнал на ръба на луната и гледащ земята през телескоп.

– Джокер. Присмехулен демон, слуга на сумрачни сили... Силна карта, но вече не е в играта.

Тя се облегна на стола и се умълча. Котаракът постепенно се унесе и доволно запреде в скута ѝ. На светлината от свещите двамата изглеждаха като восъчни фигури. Навън шурците пееха в унес.

Изведнъж старицата грабна останалите карти и ги хвърли във въздуха с думите:

– Покажи ми развоя на събитията!

Котаракът се стресна и подскочи. Проследи с око как новите карти падат върху предишните, а старицата се засмя отново, този път силно и продължително.

– Интересно... Нашето вале се е справило с демона, но не и със собствените си вътрешни демони. Плюло си е на петите. Поне засега няма да бъде

пречка, нали, миличкият ми? – Тя прокара пръсти през черната козина на котарака, който замърка. – Но изненадите не приключват дотук. Дамата на нашето вале също е отпътувала и сега е някъде далеч оттук, на място по-безопасно и приветливо... Да си стои там!

Старицата удари с ръка по масата. Една от свещите угасна и фитилът ѝ изпусна кълбо тъмен дим.

– Нещата просто не можеха да се наредят по-добре. Кой остана да брани нашия мистериозен герой, само онова проклето, упорито бабче... За нула време ще му видим сметката.

Тя смръкна още една щипка енфие и затвори очи. Бавно опря палец в последната закрыта карта в средата.

– Колкото до прословутия герой, когото всички пазят като писано яйце... той е наистина специален, нали тъй? – Обърна картата и присви вежди. – Триста демони! Тая карта трябва да се е вмъкнала по погрешка при другите.

Котаракът подскочи и козината му настръхна. Картата наистина се различаваше от останалите както по стила на изображението, така и по съдържанието му. Млад мъж стоеше пред дървена маса, на която бяха поставени меч, монета, бокал и жезъл. Старицата поклати глава и изсъска през зъби:

– Както и да е, при картите няма втори дубъл, каквото се е паднало, това е. Поне ще ни е интересно, нали, Въглен? Ако успехът ни беше в кърпа вързан, щеше да липсва оная особена тръпка, която носи само несигурният ход на събитията.

Старицата прокара пръсти по настръхналата козина на котарака. Светлината на свещите избледня,

а сенките по стените се издължиха като изгладнели привидения. НеЙде в далечината траурно зави чакал.

– А ние не обичаме да играем така, миличък. Едно е да играеш нечестно, а съвсем друго – да заложиш на собствената си победа. Магьосника... само колко много може да значи тази проклета карта. Той е изкарал небивалия късмет да се озове пред масата и да избере каквото си поиска. Единствената му слабост е, че все още не го знае.

Старицата се изправи и сграбчи картата. Въглен се окопоти навреме, скочи от скута ѝ върху масата и разпръсна останалите карти. Извърна се гузно към стопанката си – знаеше, че много се грижи за тестето си. Тя обаче изобщо не му обърна внимание, беше протегнала ръка нагоре и шепнеше. Картата между пръстите ѝ заблестя. Ситна светкавица премина за миг по гланцираната повърхност.

– Стига сме се спотайвали – каза старицата със злорада усмивка. – Не е учтиво да караме Магьосника да чака, нали? Време е да му пратим малък подарък за поздрав...

Щурците замлъкнаха в страховит синхрон. Над селото се спусна мълчалива мъгла, а над черните планински върхове небето беше огромно, отрупано със звезди, без нито едно облаче. Въпреки това в среднощната тишина прозвуча гръмовен тътен.

Глава 1

МАГЪОСНИКА

Тази нощ някой го повика в съня му. Отново. Бриян избута чаршафа в краката си и се изправи. В просъница огледа стаята за подозрителни подробности. Дали отново се беше събудил *вътре*? Напоследък случайте бяха зачестили, но невинаги можеше да прецени със сигурност. Стаята беше потънала в плътен мрак, но все пак различи всичко наоколо: щорите на прозорците; дрехите, нахвърляни върху стола; календара, окачен на вратата.

Вратата.

В главата му прозвучаха думите на учителката му, които от толкова повтаряне вече помнеше наизуст. „Когато се събудиш, първо си погледни ръцете. Няма значение къде се намиращ или какво се случва – първо си погледни ръцете, чуваш ли?“ Бриян кимна по навик и огледа лявата си китка. Първоначално нищо не забеляза – трябваше да разтръска ръка, да отмести поглед и пак да се взре. Чак тогава видя нишката. Тънък сребрист конец, който се опъваше във въздуха и продължаваше право в стената.

„Добре...“

Ето го доказателството. Във Вътрешния град стените бяха само условност, както и гравитацията. Мо-

жеше да полети над нощните сгради и да проследи нишката чак до дома на учителката си. През изминалите месеци често го правеше, но тази нощ някой го беше повикал с определена цел.

Вратата не поддаде – трябваше да опре рамо в нея и да натисне силно. *Вътре* някои предмети ставаха тежки като канари или пък леки като перце. Прекоси коридора, подминавайки спалнята на родителите си. Макар че беше късна пролет, стъпалата му замръзваха. „Трябваше да си обуя чехлите.“ Винаги се сещаше впоследствие, а не можеше просто да се обърне и да се върне. Някаква невидима сила го буташе напред, същата сила, която го беше придърпала във Вътрешния град. Стигна до края на коридора, но вместо да спре, продължи напред. Потъна в стената като в меко желе.

Родителите му дори не подозираха за тези среднощни странствания. За тях Бриян все още беше просто момче, което се занимава с безобидни фокуси и общува с леко чалнати илюзионисти. Родителите му бяха тъй рядко срещаното изключение от правилото – случайни, на които се е родило дете магьосник. А в крайна сметка Вътрешният град беше място извън измеренията, убежище за надарените със сила. Едновременно напомняше на външния свят и се различаваше значително от него. Всяка сграда беше на обичайното си място, но хора и почти всякакви други създания липсваха. *Вътре* всеки полъх на вятъра отекваше, предизвиквайки безкрайна върволица от звуци. Всяка улична локва беше потаен океан, побрал цветовете на вселената.

Обикновено магьосниците посещаваха Вътрешния град денем, след няколко минути, прекарани в усамотение със затворени очи. Там те можеха да проследят дирите на нечие заклинание, да открият необичайна магическа активност или просто да останат на спокойствие. Според древните книги Вътрешният град криеше множество тайни, но малцина притежаваха потенциала и търпението да ги издирят.

Бриян обаче имаше навика да попада *вътре* насън. От съвсем ранна възраст му се случваше да се буди нощем, да обикаля странния, полужив град и да се чуди продължава ли да сънува. Тогава още не знаеше нищо за магьосническия свят, нито за своето място в него – просто кръстосваше причудливата астрална реалност и се възхищаваше на красотата ѝ. След ритуала за пробуждане среднощните му странствания бяха спрели. Преди няколко месеца обаче се завърнаха с пълна сила и се случваше да се буди във Вътрешния град веднъж-два пъти седмично. Тези разходки вече не изглеждаха самоцелни. Бриян чуваше как някой го вика, усещаше как невидими ръце го сграбчат и повеждат нанякъде.

Баба Буреносна, учителката му, прие тези сомнамбулски прояви доста на сериозно. Според нея среднощните странствания на Бриян бяха свързани със собственото му минало, с въпросите, които продължаваше да поражда. Защо това момче на случайни родители притежаваше магическа мощ? Защо именно то беше първият оглемаг от двеста години насам? Според Буря отговорите на тези въпроси очакваха Бриян нейде из Вътрешния град и нетърпеливо го

приканваха да се разтърси. За съжаление, събитията отпреди година бяха оставили Бриян много по-неопитен и слаб магьосник – чирак в пълния смисъл на думата. Престоят *вътре* изцеждаше бързо енергията му и той се събуждаше, преди да достигне до крайната цел. Буря го заставяше да прави упражнения за концентрация преди сън, но и те не помагаша прекалено. В редките случаи, когато издържаше по-дълго *вътре*, Бриян виждаше една врата в далечината, достигаше я с огромни усилия, хващаше бравата и тогава... отново се будеше.

„Вървя напред – повтаряше Бриян и усещаше как краката му вече не му се подчиняват. – Вървя право напред.“

Опитваше се да си пести силите. Клепачите му вече натежаваха, а мисълта му се разсейваше. „Вървя напред“, повтаряше той, макар че напред нямаше нищо – вървеше просто по някакви невидими стъпала във въздуха. Понякога стъпалата водеха нагоре и тогава сградите се отдалечаваха от погледа му, сетне рязко се спускаха и Бриян политаше надолу с учестено сърцебиене. Вълнението можеше да го накара да се събуди, затова повтаряше: „Не се страхувам... Вървя право напред...“.

Щом събра достатъчно кураж, погледна надолу. Вътрешна София изглеждаше едновременно познато и различно. Видя как НДК светеше в тъмното като древен космически кораб, а „Александър Невски“ създаваше илюзията за няколко поникнали един от друг храма. Видя Президентството и Народното събрание, които светеха призрачно като празни макети

на сгради. Спря поглед на жълтите павета и безчетните улички, които под светлината на лампите течаха като реки от злато. Съзря подлези и изоставени заводи, товарни влакове и строителни кранове, примигващи в мрака като гигантски насекоми. Видя самотната телевизионна кула на Копитото, десетките безлични билбордове и стотиците стари реклами по покривите на панелките. Издигна се високо и градът се превърна в езеро от ярки светлини. Над Витоша се спусна жълтеникав смог, а над центъра избухнаха фойерверки. Уличните светлини разказваха различни истории: яркооранжеви, приглушено розови, сънено охрени... Бриян се опита да обхване всичко с поглед и устните му се извиха в усмивка. От тази височина София изглеждаше огромна, по-красива и по-лесна за обичане.

Нещо в далечината привлече вниманието му и той забави ход.

„Вратата.“

Познатият правоъгълник изникна в небето и очерта дълъг, тесен коридор от светлина. Бриян се намираше едва в началото му, продължи напред и отпъди всякакви мисли от главата си. Ето я финалната права, изпитанието, в което досега винаги се беше провалял. Взе леко да му призлява.

Отново си припомни думите на Буреносна: „Огледай се за нещо познато, сграда или име на улица, каквото и да е. Дори да не отвориш вратата, поне ще разберем къде се намира.“ Огледа се, светлините на София тлееха под краката му като спомени от полузабравен сън. Всеки момент щеше да разпознае мястото, беше сигурен в това. Понякога стигаше едва до средата на коридора, друг път издържаше дълго, клатушкайки се

из прозрачното му черво. Днес имаше късмет – приближи се достатъчно до вратата, за да я огледа. Беше масивна, старовремска врата от дъбово дърво, с резбовани многобройни слънца и полумесеци.

Пристъпи предпазливо напред. Тя беше толкова близо, че вече можеше да надзърне през процепа. Повдигна ръка и махна към светлината. И отсреща някой му помахаша. Бриян потрепери от вълнение и направи още една крачка. Щеше да успее, този път обезателно щеше да успее. Познатото пронизително бучене изпълни ушите му – бученето, което предвещаваше края на силите му.

„Не! – каза си. – Само още малко...“

Следващата му крачка се превърна в подскок, вместо да продължи напред, той се превъртя във въздуха. Небето се разтрепери и Бриян полетя назад.

„Нее!“

Събуди се облян в пот. Инстинктивно се огледа наоколо за Морков, преди да си спомни, че хамстера го няма. Повдигна с пръст една от щорите – навън се развиделяваше и смог обвиваше сградите. Бриян легна обратно и се опита да отпъди неприятното усещане за неуспех. Имаше още малко време да поспи преди алармата.

Затвори очи, а сърцето му продължаваше да бие учестено. Почти се беше унесъл, когато му хрумна нещо. Надигна се и погледна към календара, окачен на вратата. Нямаше закога да заспива – денят беше дошъл. Денят, който беше очертал преди близо година с червен маркер, беше дошъл...

– Най-сетне – прошепна Бриян. – 24 май!